

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

POUTNÍK

Káleb ve stoje odříkával modlitbu směrem k hoře Garizím, pak se hluboce uklonil ...

ŽALM 149:3

Skrze Biblický tanec se můžeme modlit celým tělem, nemodlí se jen naše ústa ...

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

vydavatel

Římskokatolická farnost Třešť

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (JZ)
Jana Duchanová (JaD)

autoři fotografií

Jan Čermák - str. 15
Mgr. David Zažimal - str. 14, 18
Marta Mrázková - str. 10, 11
Ing. Vojtěch Kalčík - str. 12, 23, 24
archiv P. Buchty - str. 5

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 180 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

Vydáváno výlučně pro vnitřní potřeby farností. Neprodejné. Stanovisko redakce se nemusí ztotožňovat s obsahem zveřejněných příspěvků. Anonymní příspěvky nezveřejňujeme!

STR.	NÁZEV
3 slovo otce Tomáše
4 život bez svátků ... proměňující setkání
5 rozhovor s ...
6 Panny Marie Růžencové
7 pouťník
10 letní tábor mladších dětí
11 farářovi pomocníci
12 tábor starších
13 Poděkování aneb Jak to vidí rodiče
14 přeřízni to lano prázdninové setkání
15 úžasné JiTTrO hry
16 zapište si do kalendáře noví kanovníci v Brně
16 ze života farností
17 žalm 149:3
18 setkání redaktorů farních časopisů
19 14. ministrantská soutěž
20 poděkování
21 aktivity pro uprchlíky
22 farník 2015

Uzávěrka příštího čísla bude 6. prosince 2015!
NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 20,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Nedávno se mi dostala do ruky kniha Člověk František, jejímž obsahem jsou kreslené vtipy zachycující papeže Františka „vonícího člověčinou“. Papež František nás učí být lidmi radostnými, plnými naděje, lidmi, kteří mají zájem o každého člověka. Na Květnou neděli 2013 řekl: „První věc, kterou vám chci říct, je: Radujte se! Nebudte smutní. Křesťan nesmí být nikdy smutný...“

Pro toto slovo jsem byl také inspirován knihou Šťěstí od Guye Gilberta. Proto vám nabízím pár myšlenek z tohoto díla:

Humor je úžasným nástrojem v duchovním životě, pokud je užíván vhodně. Má sílu jako exorcismus, pomáhá člověku se povznést a osvobodit člověka od smutku. Ale pozor, nesmí se zaměňovat s výsměchem a pohrdáním. A také není namístě se smát všemu. Je velmi důležité rozlišovat. Je třeba najít zdravý střed. Humor, to je přítomnost Krista v nás, která nám dává schopnost se zasmát sami sobě. Smysl pro humor je ctnost. Brát evangelium vážně nutně neznamená brát vážně sám sebe.

Malá podobenství od francouzského kněze Josepha Follieta nám mohou pomoci se dívat na život jiným pohledem:

Blahoslavení ti, kteří si dokážou smát sami sobě: čeká je spousta zábavy!

Blahoslavení ti, kdo dovedou rozpoznat horu od krtince, budou ušetřeni mnoha starostí.

Blahoslavení ti, kteří si dovedou odpočinout a spát a nemusí k tomu hledat výmluvy: stanou se z nich mudrci!

Blahoslavení ti, kteří dovedou mlčet a naslouchat: naučí se nové věci.

Blahoslavení ti, kteří jsou dostatečně inteligentní, aby se nebrali vážně: jejich okolí to ocení!

Jste šťastní lidé, umíte-li s vážností nahlížet na drobné věci a pokojně sledovat věci závažné: dojdete v životě daleko!

Jste šťastní, umíte-li ocenit úsměv a zapomenout na úšklebek: vaše cesta bude ozářena sluncem!

Skutečná radost není povrchní, je to něco víc než příjemný pocit na duši, dává víc než bere. Spočívá v tom, že člověk setrvává v pravdě, dobrotě a kráse. Slast je nestálá, přelévá se jako vlny na moři. Radost má v sobě něco božského, něco z věčnosti, protože přichází shůry.

Matka Tereza říká: Nejlepší způsob, jak dávat najevo svou vděčnost vůči Bohu a lidem, je přijímat všechno s radostí.

Na začátku měsíce listopadu budeme slavít Slavnost Všech svatých a Památku zesnulých. Jsou to svátky radosti a naděje. Co se týče zemřelých, jeden velký súfijský mystik řekl: „Když nás hledáte, hledejte nás v radosti, neboť jsme obyvatelé světa radosti.“ Byl to muslim, ale my, křesťané, bychom měli říkat to samé. Pokud si opravdu myslíme, že ten druhý odešel k Bohu, pak je v Boží radosti.

Nedávno jsem byl na pohřbu známého v Brně, který zemřel ve velmi mladém věku. Jeho děti a manželka braly jeho odchod z tohoto světa na věčnost s odevzdaností. Vůbec je ani nenapadlo si položit otázku: Proč zrovna on, proč naše rodina toto prožívá? Brali to, že to tak Pán chce. Mše sv. mi nepřipadala svou atmosférou jako pohřební, smutná, ale spíše jako slavnost děkuvzdání Bohu za život Standy. Na stuhách věnců nebylo žádné Poslední sbohem, ale Dík za společný život, za tvou lásku, za to, čím jsi nás obohatil atp. Prostě tam byly napsané věty, které si členové rodiny během života navzájem říkali. A na začátku hostiny říkala jeho manželka Růženka, abychom tuto hostinu vzali jako oslavu a spoluúčast na radosti Standy, kterou nyní prožívá s Bohem na věčnosti. To je křesťanská naděje!!!

A na závěr poučení: „Žij tak, aby si pouze na základě tvého způsobu života lidé mysleli, že není možné, aby Bůh neexistoval.“

otec Tomáš

ŽIVOT BEZ SVÁTKŮ JE JAKO DLOUHÁ CESTA BEZ HOSPOD

Tuto moudrou větu vyslovil před mnoha staletími antický filosof Demokritos. Platila za jeho života, platí v současnosti a bude platit i nadále. Jako potřebuje auto dotankovat nádrž během dlouhé cesty, aby bylo pojezdno, tak potřebuje „dotankovat“ i člověk, aby vydržel při životě. Takovou pohonnou hmotou mohou být i svátky a jejich slavení.

Nejčastěji slavíme narozeniny, jmeniny a výročí významných životních událostí. Také slavíme úspěšné zakončení studia nebo i jednotlivého školního roku, sňatek, složení řeholních slibů, kněžské svěcení apod. Církevní rok nám poskytuje mnoho příležitostí ke slavení: neděle, Vánoce, Velikonoce nebo svátky významných světců.

Žákům základní školy 2. stupně (od 6. třídy nahoru) se ne vždycky chtělo jít v neděli do kostela. A už vůbec si nepřáli potkat některého nevěřícího kamaráda, který by se ptal, kam jdou. Byla zde obava z posměšných poznámek a takový –náctiletý kluk nebyl ještě schopen víru obhajovat. To se u jednoho změnilo v momentě, kdy si uvědomil, že být na mši je jako být na hostině. Na hostinu se člověk těší ke kvůli jídlu a pití, i když někdy ano, ale především na společenství lidí, s kterými se tam setká. Po této změně smýšlení, i když ne převratně, se velice těšil, až potká někoho z kamarádů a bude mu moci odpovědět, že jde na hostinu. Kdo z kamarádů se bude moci chlubit, že je každou neděli pozván na hostinu?

Slavení svátků má ve výchově nezastupitelné místo. Svátky naplňují čas. Bývají spojeny se zastavením, nabízejí nevěšdní zážitky. Jejich hlavním smyslem je neutopit se v šedi běžných dnů. Velké svátky bývají spojeny s volnem. Děti se těší, že nebudou muset jít do školy na sv. Václava, 28. října, 17. listopadu a v jiné dny, kdy je vyhlášen státní svátek. Církevní i národní svátky by neměly být jen dny volna, vždyť nás spojují s historií. Díky její znalosti můžeme propojit mi-

nulost se současností a naučit se něco o sobě. Kdyby se v historii neodehrávaly důležité okamžiky, které si připomínáme, vypadal by náš život úplně jinak. Pro každého je důležité, aby znal svoje kořeny a věděl, odkud a kam jde. Svátky jsou výborným nástrojem pro rodiče a vychovatele, aby v dětech mohli rozvíjet jejich osobní totožnost. Jamajský novinář Marcus Garvey výstižně napsal: „Lid, který nezná své dějiny, původ a kulturu, je jako strom bez kořenů.“

P. Jaroslav, Sv. Kopeček

PROMĚŇUJÍCÍ SETKÁNÍ

Je někdo,

- kdo na nás každý okamžik myslí?
- kdo nám každou chvíli přeje dobro a fandí nám?
- kdo je dokonce ochoten pomoci nám nést a vyřešit naše starosti?
- kdo na nás čeká?

Věřme,

- že Jej můžeme vnímat kolem sebe, v přírodě, v situaci, ve které se ztíšíme...
- že je přítomen i v tom nejzapadlejším svatostánku...
- že Jej můžeme zahlédnout i v jiném člověku...
- že Jej můžeme zaslechnout i ve svém nitru...

Setkejme se s Ním...

Setkávejme se co nejčastěji!

... a proměnění se setkáváme s lidmi v našem okolí, aby i oni mohli zahlédnout Jeho odlesk, obraz v nás...

neznámý autor
vybral Martin Trojan

P. Jiří Bucht je od léta naším novým děkanem. Pro většinu z nás je to zatím cizí, neznámý člověk. Proto jsem ho poprosila o krátké představení se.

Jaké jsou vaše rodné kořeny?

Moje rodná vesnice, pokud opominu fakt, že jsem se narodil v Brně, jsou Jiříkovice. Malá vesnice asi 12 km jihovýchodně od Brna. Měl jsem velkou výhodu, že jsem vyrůstal v tradičně křesťanské rodině. Nedokázal jsem si představit, že bych v neděli „nešel do kostela“. Teprve až časem člověk pochopí, ač obyčejný, přesto poctivý přístup mých rodičů. Stále více mi připadne, že Bůh miluje „obyčejnost“, vznešeněji bychom to nazvali „prostotu“. Jsme čtyři bratři, bez sestry, a jak to o nás řekla jedna z mých švagrových, je to na nás poznat. Možná s přibývajícím věkem méně.

Jak dlouho jste knězem a jaká byla vaše cesta ke kněžství?

Po ukončení základní školy jsem začal studovat střední zemědělskou školu. V té době jsem prožil osobní uvědomění viny. Byla to skutečnost,

kteřá se výrazně zapsala do mého života a spojila se s rozhodnutím stát se knězem. Vždy jsem své povolání chápal jako nabídnutí svého života Bohu ke službě. Přesto jsem se na teologii nedostal ihned po maturitě. Byl jsem tehdy dozorujícím státním zřízením odmítnut. Odešel jsem na „vojnu“ a také rok pracoval v místním družstvu. Teologii jsem začal studovat v 87. Dodnes si pamatuji očekávání přijímacího pohovoru v místnosti plné regálů s knihami. Všechno to na mě padalo a doslova drtilo. UVědomil jsem si, že mně na fakultě „vymění operační systém“. Naučí mě myslet a pohlížet na svět určitým způsobem. Později jsem to pochopil a jsem za to dodnes vděčný. V období studia jsem prožil rok 89 a rozdělení litoměřické fakulty na Prahu a Olomouc. Jako brněnský bohoslovec jsem odešel na Moravu. Vysvěcený na kněze jsem byl 5. září 1992.

Co následovalo po svěcení? Kde jste působil?

První kaplanské místo byly Hustopeče u Brna. Velice rád na to vzpomínám, i když je to už dávno překryté, že tam ze mě „udělali kněze“. Měli ke mně krásný vztah, jako ke svému duchovnímu otci. Myslím si, že mě přivedli k potřebnému kněžskému sebeuvědomění. Potom následoval Tišnov, jako druhé kaplanské místo. Zde jsem prožil krásný vztah k mému „šéfovi“, děkanovi P. Šindarovi. Dnes už to je dalece překonané, ale ten hřejivý bodík tam zůstává. A potom už samostatně. Čtyři roky Trnava u Třebíče s přílehlými farnostmi: Rudíkov, Benetice a Uhřínov. Od 98 na šest let Bystřice nad Pernštejnem. V roce 2004 mě pan biskup povolal opět do tišnovského děkanátu. Byl jsem jmenovaný děkanem a čebínským farářem. V roce 2010 chtěl P. Šindar odejít na zasloužený odpočinek a nastoupil jsem jako tišnovský farář.

Děkanskou práci už znáte. Co to obnáší?

Děkan není přímý nadřízený farářů, tím je biskup. Je spíše prvním z farářů, kterého si biskup vybere, aby byl prostředníkem mezi ním a kněžími. Má biskupa v dané oblasti zastupovat. Dle mého se

spíše jedná o personální funkci. Moderuje duchovní činnost a vede kněze ke spolupráci. Musí vstoupit do problémů, když si nějaký farář s farníky nerozumí, což bývá těžké. I děkan je farářem, ne vždy a ve všem si s lidmi rozumí, a k tomu je třeba ještě řešit těžkosti v jiných farnostech. Ale třeba tady žádné nebudou. ☺

Co vás těší a co vám naopak dělá starosti?

Nevím, zdali je to již otupělost, anebo reálný pohled na svět. Ale starosti si moc nedělám. Věřím, že jsme v Božích rukou. Tím největším problémem jsme si každý sám.

Máte nějaké své osobní heslo?

Žádné nepoužívám. Jen se mi líbí, co jsem si nechal napsat na své primiční oznámení: „Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás.“ (Jn 15,16)

Pokud máte volný čas, jak ho nejraději trávíte? Jak odpočíváte?

Dříve jsem hodně sportoval. Tak trochu jsem říkal farníkům: „Abych zůstal normálním.“ Dnes byste to asi o mně neřekli, ale stále chodím pravidelně a hodně plavat.

Máte nějaký svůj velký sen?

Nechci rezignovat, ale vše, po čem jsem jaksi pozemsky toužil, už se naplnilo. Teď už bych jen rád jednou slyšel ono Pánovo slovo: „Služebníku dobrý a věrný, vejdi v radost svého Pána.“ (Mt 25,21)

A otázka pod čarou – máte oblíbený vtíp?

Dobrý vtíp je vždy spojen s okolnostmi a posluchači. Je jich spousta, ale znáte to. Rovnou si na žádný nemůžete vzpomenout. Ale přece jeden by se mohl hodit:

„Dva kosmonauti zaklepají u nebeské brány. Otevře jim sv. Petr a jeden z kosmonautů ihned spustí: „Výborně, naše výpočty a zkoumání jsou potvrzena, dlouhé roky práce a...“ Sv. Petr ho zastaví a říká: „Pánové, klid, jen jste měli nehodu při startu.“

Děkuji za rozhovor

Ludmila Koukalová

PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ: 7. ŘÍJNA – PAMÁTKA

Růženec se skládá ze čtyř tajemství: radostného, světla (které zavedl nezapomenutelný papež Jan Pavel II.), bolestného a slavného.

Modlitba růžence je zbožný projev života člověka s Pánem Ježíšem a jeho životem s Pannou Marií, která jej doprovází. Dobře se modlí, kdo se modlí pokorně, pozorně, vytrvale a zbožně.

Modlitba růžence se v dnešní podobě šířila od 15. století především zásluhou dominikánů. Konečnou podobu růžence ustanovil papež Pius V. (1569). Slavení dnešní liturgické památky bylo zavedeno (1572) na paměť vítězství nad Turky v námořní bitvě u Lepanta (7.10.1571), od roku 1573 přeloženo na první říjnovou neděli, po vítězství nad Turky u Petrovaradína v dnešní Jugoslávii rozšířeno pro celou církev (1716), v dnešní den se slaví od roku 1913.

V naší farnosti se modlíme takzvaný živý růženec, kdy každý měsíc si jednotlivé desátky vyměňujeme, až se celá farnost jej pomodlí celý.

Pavel Kovář

POUTNÍK

Káleb ve stoje odříkával modlitbu směrem k hoře Garizím, pak se hluboce uklonil, otočil se k východu a ještě se chvíli díval na růžové červánky. Poplácal osla a vylezl mu na hřbet. Upravil si ještě opasek a zkontroloval, že mu nikde nevyčuhuje meč. Vojáci nevidí rádi, když se mezi lidmi objevují římské zbraně.

Holí lehce štouchl osla, ten se rozběhl. Káleb cestu dobře znal. Jezdil několikrát do roka nakoupit sušené figy a datle a henu a pak se s tím vracel zase domů a už cestou rozprodal, co mohl a doma pak prodal zbytek. Doma měl sice pole a olivový háj, ale když úroda zrála, vypomáhal si ještě drobným obchodem. Nikde nekoupíte takové datle a figy a hrozny jako v Jerichu. Nejvyšší mu žehnal dětmi a Káleb měl bystrý rozum. Věděl, kde si přivydělat.

Snažil se nejedít sám, ale tentokrát žádná karavana z Jeruzaléma nevyrazela a tak se svěřil do vůle Nejvyššího, jeho jméno budiž pochváleno, a vyrazil. Ale už to, že byl ze Sycharu v Samařsku, bylo problémem. Stačilo otevřít pusu a jakmile někdo uslyšel jeho přízvuk, jeho široké „e“ a protahované koncovky, byl odhalen. Přízvuk ti z jazyka trčí jako bodliny, co píchají do uší tenhle nesnášenlivý národ, že se tu hned každý všecek opevní a obrní a pak začne plivat urážky na Kálebovu zemi, které si tu musí pochopitelně nechat líbit.

Jediní, s kým se dalo vyjít, byli obchodníci, hospodští, celníci v branách měst. Tahle cháska větrila tržbu a tak se ušklebovali víceméně dobrosrdečně, jakoby z folklóru, který jaksi patřil k věci. Většina lidí byla odměřená a přezíravá a úplně nejhorší zase byli zbožní lidé. Takoví ti, co běhali po synagógách, uhlazení kněží, chrámoví služebníci, ti všichni, co si dávali záležet na své čistotě, a *bezhříšnosti*, jak tomu říkali. Ti byli schopni se do něj pustit, když ho natrefili, rozházet mu stánek a nadávat do pohanů. Pohan? Ale lidi, jakýpak já jsem pohan? Pohan doma říkali Syřanům a Římanům a Řekům, co pálili kadidlo u soch ve městech, ale on vzýval Boha Abraháмова a dělal to tak, jak ho to naučil jeho otec. A

v čase poutě přicházel k posvátné hoře Garizím. Proč to je tak a ne jinak, to Káleb nevěděl.

Zvláštní lidé, tady v téhle zemi. Jsou tak přesvědčení o tom, že se hvězdy otáčejí kvůli nim, až to bolí. Žijí v pocitu, že tady byli od stvoření světa. Nedokážou se smířit s tím, jak se svět mění. Že po silnicích chodí spousty lidí, a ne každý, kdo vypadá nebo mluví trochu jinak, než jejich rodina, musí být nutně nepřítel. I Římany, kteří jim postavili silnice a města, a dokážou hlídat pořádek, nenávidí, nadávají na ně, kudy chodí, kdyby si troufli, tak je po jednom pozabíjejí. Celé tlupy nespokojenců a fanatiků utekly do hor a legionáři se stáhli z cest, jako je tahle, po které se teď Káleb ubíral.

Soutěska se kroutila podél horského úbočí a byla místa, kde se pod stezkou otevírala hluboká propast. A skály se tyčily do výše a jen občas přecházely stěny do suťových polí – ideálních míst pro přeřep poutníka. Káleb chvílemi zastavil a poslouchal a vykasal si plášť a otřel meč od prachu – teď mu záleželo na tom, aby bylo meč vidět a aby se lesknul, protože to mohlo odradit loupežníky.

V jednom místě stezky narazil v obráceném směru na průvod. Nejspíš kněz, jel na plavém oslu, před ním i za ním po dvou služebnících s holemi. Káleb pozdravil první: „*Šalom Aleichém*“. Neuhlídal přízvuk, jazyk se naježil neviditelnými bodlinami. Káleb je zval na skromné občerstvení, ale kněz odvrátil hlavu a odplivl si a štitivě poposedl, aby se náhodou nedotkl lemem pláště Kálebových zavazadel. „*Táhni, cizince, nejsi vítán*,“ zahrozil poslední ze sluhů, „*pán jede obětovat. Nesmí se znečistit špinavým pohanem jako jsi ty*.“ Káleb mávl rukou.

Moc o náboženských věcech nepřemýšlel. Modlil se třikrát denně směrem k posvátné hoře a o Velikonocích tam putoval. Jinak si hleděl svých oliv, pole, obchodu, ženy a dětí. Ale bylo v poslední době dost těch, co mudrovali o Mesiáši, který přijde. Nedávno byl v Sycharu poprask. Žila tam žena, která přišla o rodiče v dětství a žila s o mnoho let starším mužem. Povídalo se o tom

ledacos a taky to, že si starý vodí kamarády a nutí ji, aby jim byla po vůli. Za peníze, ovšem. Tedy žádný veřejný dům, to ne, spíš veřejné tajemství o občasných návštěvách za jistým účelem. A tahle nešťastnice, která se jako myška vždycky protáhla ke studni nebo k peci na chleba, tahle nešťastnice jednou vběhla do brány Sycharu a volala, že u studny je Mesiáš. Oči měla navrch hlavy a vypadala přešťastně. Jako zamilovaná. Spoustu lidí se seběhlo a Káleb se tam taky pustil. Tedy představoval si vždy mesiáše jinak. U studny byl Žid.

Někdo se hned ptal: Kdo má pravdu? Židé, nebo my?

„Vy uctíváte, co jste nezažili, my uctíváme, co jsme zažili. Spása přichází ze Židů. Ale přichází doba – ano, je tady, kdy Ti, kdo Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v Pravdě. Otec si to přeje, abychom ho uctívali v Duchu a v pravdě.“

Pak viděl Káleb na vlastní oči, že tenhle člověk uzdravil dva ochrnutlé a jednoho slepce a ještě další lidi. Ale tyhle tři Káleb znal.

A Nazaretský tam zůstal dva dny a ta žena, ta nešťastnice, s ním byla pořád a poslouchala ho. A ten její si pro ni došel a chtěl ji odvéci domů, ale Mesiáš se na něj jen podíval a chlap se stáhl a odtáhl s nepořízenou.

„Vy uctíváte, co jste nezažili, my uctíváme, co jsme zažili. Spása přichází ze Židů...“

V podstatě to zapadá do toho obrázku, jaký o nich Káleb měl. Hrdí až na půdu. Ale Nazaretský mluvil dobře. Kdyby měl shrnout, co viděl a slyšel, bylo to porozumění, pochopení a dobrota. Byl nakažlivě chápavý. Tak, jak uměl poslouchat otázky, to ještě Káleb u nikoho neviděl. Zákoníci a kněží, Ti mají vždycky pravdu. Když člověk přišel s otázkou, už bylo znát, jak místo poslouchání přemýšlí o argumentu, který by vytáhli z rukávu. On ne. Opravdu POSLOUČAL a pak řekl něco, co sedlo.

Díky Nazaretskému musel Káleb svůj názor na Židy trochu přehodnotit. Nejsou všichni tak nadutí. Všichni ne.

Proti Kálebovi se najednou vyřítil mezek a pak druhý a třetí. Na všech seděli vousatí chlapi s holemi a popoháněli zvířata ke spěchu. Káleb stočil osla k okraji cesty, ale ta v těch místech končila strmým sutovým polem. Oslík zdě-

šeně zaržál a vyjekl a zadní nohy se mu zabořily do sutě až po paty. Tím ztratil rovnováhu, zavrávorál a padl na bok, jenže to nebylo všechno, svah byl prudký a zdaleka nekončil. Káleb vypadl ze sedla a kutálel se dobrých šedesát stop po svahu a jeho dobrý oslík se valil za ním. S uvázanými vaky, které teď byly naštěstí prázdné. Obě těla zvedla oblaka dusivého prachu. Osel se převrátil asi dvakrát a pak se jen sunul. Když se zastavil, začal nešťastně hýkat.

Na okraji srázu stáli nahoře ti tři, kterým ustupoval z cesty, a bylo vidět, že si jsou vědomi toho, že za nešťastným pádem je jejich bezohledný postup.

Jeden z chlapů volal dolů, jestli Káleb žije.

Káleb se hrbal sutí ke svému oslíkovi, který přestal hýkat a začal se stavět na nohy. Jestli se to dalo posoudit, zdálo se, že se opírá o všechny nohy stejně a že tedy nebude polámaný. Káleb ho vzal za ohlávku a aniž odpověděl, drali se prachem a kamením nahoru na cestu.

„Díkybohu Bratře, že žiješ, budu se za tebe modlit v chrámě. Musíš dávat lepší pozor. Díky Bohu, díky Bohu. Odpusť, spěchám, budu se za tebe modlit.“

Káleb byl zaprášený a neřikal nic. Vyhrabal se na cestu a ohmatával oslovi nohy.

„Je v pořádku?“ Ptal se ten z mezka. Měl nápadně hezký obličej a krásné světlé šaty.

Odkud jsi, bratře?

„Ze Sycharu v Samařsku.“

„Cože? Pohan! Že sis nesrazil vaz, anebo nepolámál hnáty, neřáde. Bylo by o jednoho cizáka míň. Rozlejš se to po naší drahý zemi jako švábi.“

Jeden po druhém si odplivli a otočili mezky a hnali je dál do kopce po cestě, kterou přijel Káleb.

Ten teď prohmatával oslíkovi nohy. Zatím to vypadalo, naštěstí, dobře. Najednou uslyšel dusání kopyt.

Jeden z těch halamů se vracel.

„Jsi v pořádku?“

„Co je ti po mě?“

„Jsi opravdu ze Sycharu?“

„Jsem.“

„Jednou mi jeden tvůj krajan hodně pomohl. Zastal se mě před soudcem. Křivě mě nařkl

a on dosvědčil mou nevinu. Já teď sloužím u chrámového sluhu a chtěl jsem splatit dluh. Mrzelo by mě, kdyby mou vinou utrpěl krajan mého zachránce.“

„Tak to máš vyřízené. Přežil jsem.“

Přistoupil ke Kálebovi:

„Ale přesto, prosím, přijmi pět denárů jako omluvu za tvůj pád. Víc u sebe nemám.“

„Jsi poctivě chlap, zdá se, ale já tvé peníze nechci.“

„Vezmi je tedy pro osla. Celý se třese. A přijmi mou omluvu.“

Mávl rukou.

„Tak tedy dobrá.... Nějste všichni takoví náfukové, jak jsem myslěl...díky, Izraelče.“

„Bůh s Tebou, pohane.“

„I s tebou, hrdopěšku.“

Otočil mezka a spěchal dohnat družinu.

Káleb teď uvázal mezka a pustil se zase dolů sutí najít meč, který vypadal bůhví kam. Našel ho konečně po dobré půlhodině hledání, a když se nahoře oprášil a prohmatal bolavé nohy a záda otlučená od kamení, bylo znát, že den hodně pokročil.

S hekáním se vyškřábal na osla, ale cítil, jak se to ubohé zvíře po přestálém šoku chvěje.

„Nojo, já vím, starý,“ zabručel Káleb, vzal ho něžně za ohlávkou a vlekl ho po cestě, která začínala být stále temnější. Kulhal a začal odříkávat modlitbu na cestu.

V tom uslyšel zvuk, ze kterého se mu zjezily chlupy po těle a okamžitě vyschlo v krku. V pomalu padajícím šeru zaslechl zachroptění. Zastavil se a naslouchal. Zase opět zachroptění.

V soutěsce široké třicet stop a vysoké až k nebi zní všechny zvuky strašidelně, ale to, co slyšel, bylo příšerné. Nějaký duch:

„Kdo je to? Kde jsi? Živý, či mrtvý?“

ÁÁÁ...“

Pak se u kraje cesty, v místě, kde se rozšiřovala, něco pohnulo. Světlého. Člověk. Nahý člověk. Byl zaprášený, zčernalá krev na hlavě a na prsou podlitiny. Káleb k němu pomalu došel a opatrně se rozhlížel kolem sebe. Slyšel ale jen vítr a toho muže. Klekl si k němu a ucítil, jak je ledově studený. Pohyboval ústy. Káleb teď uvázal oslíka a sundal si plášť, vytáhl vak s vodou. Pak

osahal tělo a zjistil, že nemá nikde žádnou velkou otevřenou ránu, ale spoustu malých a velkých podlitin, odřenin, roztržené obočí a rozbitá ústa. Nohy ani ruce snad neměl zlámané, ale prsty nejspíš ano a určitě žebra. Nalil na hadr víno a otřel mu s ním zraněná místa. Zbitý jen tiše pohyboval rozbitými rty a začal se chvět.

„Tě zřídili, ti tvoji krajan. Ale tady nemůžeš zůstat. Sice by bylo o jednoho pyšného Žida míň, ale nejste všichni takoví... Ne, nemůžeš tu takhle zůstat.“

Zabalil zmláceného do pláště a ránu na hlavě, která jediná stále krvácela, ale jinak snad vážná nebyla, mu ovinul šátkem, který mu dala kdysi žena na památku. Oslík se stále trásl a nebyl ze zátěže nadšený, ale Káleb na něj mluvil vlídně a klidně, a tak si dal říct a šel. Soutěskou začala stoupat mlha.

Když se soutěska otevřela a on dorazil k hospodě, kde měl v plánu zůstat, byla už pořádná tma. Hostinský ho znal, ale to neznamenal, že by měnil zaběhlé zvyklosti. Našinec dvě drachmy, cizinec pět.

„Nejsem sám.“

Ubožák se klátil v sedle, div nespadol.

„Kdo to je?“

„Co já vím? Našel jsem zbitého na cestě.“

„Co je zač?“

„Nevím. Copak je to vidět? Měl holej za dek, je plnej modřin. Nemluví.“

„Dobrá. Uvidíme, zatím dvě drachmy.“

Káleb vytáhl dva denáry a dal je hostinskému: „Starej se o něj a dej ho dohromady. A až se budu vracet, doplatím, co bude třeba.“

Když se vracel Káleb po několika dnech z Jericha, přikolébá se hostinský s tabulkou:

„Takže tady je za vodu, za víno, za postel, za chleba... rozumný slovo jsem z něj nedostal. To asi ta rána na hlavě. Jo a našinec to je, ale je to celník. A ty nemám rád. Takže dostane ceny jako cizinec. Ty si to s ním už třeba nějak srovnáš, co? Deset denárů mi dáš, Samaritáne,“ řekl Hostinský a nastavil tučnou ručku.

Káleb vykulil oči.

Nejsou všichni zdejší stejní.

- JZ -

LETNÍ TÁBOR MLADŠÍCH DĚTÍ V OPATOVĚ

Na úvod mého článku bych chtěla poděkovat všem, kdo se na přípravě tábora jakkoliv podíleli, ať už to jsou všichni vedoucí, zdravotník, kuchaři, rodina Kubalů, která nám zapůjčila chatu, ale i všem rodičům a dětem, které na tábor rády přijely, a doufám, že i spokojené odjely.

Teď už zpět k našemu táboru. Letní tábor se uskutečnil od středy 15. července do soboty 25. července na chatě u rybníka Zlatomlýň kousek od Opatova. Děti jsme si vyzvedli v Opatově jako každý rok na parkovišti. Po převzetí dětí jsme odletěli prozkoumat planetu Jupiter, v jejímž duchu se neslo téma tábora. Na Jupiteru nás čekalo seznámení, ubytování v kajutách, táborák a odpočinek.

Druhý den ráno se děti rozhodly, že nebudou spát. Už v 5 hodin byly vzhůru. Tak a teď co s nimi? Program je s vedoucími ráno časově domluven, kdo bude mít rozcvičku, v kolik hodin, kdy bude snídaně. Tak ten nepěkný úkol, jít s dětmi na delší rozcvičku, zbyl na mě (hlavní vedoucí). Hezky jsme se proběhli a děti už si to znovu zopakovat nechtěly, alespoň dobře věděly,

že ráno se spí do budíčku. Po rozcvičce si děti v okolí tábora našly své vedoucí skupinek, poté následoval celodenní program, kde bylo zařazeno několik činností, např. výroba táborové vlajky, luštění signálu, který nám posílali naši spojenci atd.

Jelikož ve vesmíru není moc bezpečno, pátek byl ve znamení pomáhání ztroskotancům do bezpečí a odpoledne následovala odpočinková hra na procvičení slovní zásoby - skládání slov z určitých písmen, trošku upravený Scrabble.

V sobotu jsme pro děti připravili hru s buzolami, na odpoledne byla v plánu pěkná hra, kde týmy měly za úkol, aby se všichni vrátili v pořádku na základnu. Po cestě je však čekaly různé nástrahy. Hra bohužel byla přerušena kvůli bouřce, která vypadala hrozivě, ale za chvíli byla pryč a po večeři už děti mohly vesele běhat venku a zahrát si každovečerní turnaj ve vybíjené anebo petanque.

V neděli dopoledne jsme vyrazili na mši do Opatova a odpoledne nás čekalo zaslužené koupání v rybníku. Bylo to snad poprvé, co na tábory jezdím. Bylo opravdu krásné počasí, možná až moc horko, které trvalo celý tábor a tak malé ochlazení přišlo vhod. V neděli večer jsme připravili první noční hru, úkolem bylo správně oslovit galaktické psy jejich pravým jménem, a aby to nebylo tak lehké, tak jejich snažení komplikovaly mumie, které svou návštěvou nakazily vedoucí a druhý den ráno se sháněly patřičné léky na jejich záchranu. Mě, jako hlavního vedoucího, čekal nákup věcí v Jihlavě. S sebou jsem vzala i vedoucího Vaška, který musel navštívit lékaře a bohužel při vyzvedávání Vaška u nemocnice měl s sebou i berle a nohu v sádře s diagnózou osklivě vymknutý kotník. Vašek k naší radosti na táboře vydržel až do konce a i o berlích chodil rád na hry. Po odpoledním klidu se napsaly pohledy a následovala

hra o pomoci jiné planetě, kterou začal ohrožovat neznámý nepřítel, a my jsme jim chtěli pomoci se zásobou potravin. Navečer nás všechny překvapila zpráva, že naše základna je infikovaná. Rychle jsme sbalili věci na přespání a vyrazili jsme nocovat ven. Bylo na výběr, zda spát pod širákem, anebo ve stanu. Velmi mile nás překvapilo, kolik dětí se přihlásilo, bylo jich asi dvacet ze třiceti, že by chtěly zkusit spát po širákem. Měli jsme samozřejmě přichystanou plachtu, ale radar byl čistý, takže jsme mohli bez obav ulehnout. Ráno na louce bylo opravdu kouzelné, první paprsky slunce, čerstvý vzduch a pohled na ještě spící děti. No prostě nádhery. Přes noc byla základna vydezinfikována a my se mohli vrátit.

V úterý k nám zavítala návštěva ze Země. Byl to otec Tomáš. Odpoledne nás čekala mše v přírodě. V noci z úterý na středu nám byla málem ukradena vlajka, ale modrý a červený tým statečně vlajku uhlídal a tak útok přerušil.

Středa a čtvrtek byly plné různých her o objevování nepřítel, který v celém vesmíru dělal nepořádek.

Páteční poslední táborový den byl v režii vos. Při dopolední hře jsme v lese našli vosí hnízdo a 5 dětí dostalo žihadlo, hra byla bohužel přerušena. Děti si alespoň v blízkosti chaty odpočinuly a po odpoledním klidu mohly z plných sil vyrazit po stopách havarované rakety nepřítel. Každý tým vyrazil sám a na konci jejich cesty je čekal nebezpečný úkol: přestříhnout drátek ne-

příteleva těla, který byl skoro dokonalým strojem. Pořadí drátků bylo dané: hnědá, zelená, bílá. Na dětech bylo vidět, jak si po cestě pořadí barev neustále opakují. Všichni svůj úkol zvládli a tak splnili celotáborový cíl, vyřešili boje ve vesmíru. Za což samozřejmě dostali večer odměnu. Následoval závěrečný táborák, kytara a zpěv.

Sobotní ráno bylo už jenom úklidové, jen tak tak jsme to stihli. Děti už se strašně těšily domů za svými sourozenci a rodiči, tak jsme se rozloučili s Jupiterem a vrátili jsme se zpátky na Zem.

Markéta Fousová

FARÁŘOVI POMOCNÍCI

Faráři pomocníci jsou nepostradatelnými pomocníky každého kněze: kostelník otvírá kostel, varhaníci, ministranti, květinářky, ale také uklízeči ať vnitřní části kostela tak úpravou venkovních prostor... Jak ale získat kvalitní spolupracovníky? Staří odcházejí...

Vrátil B.

zdroj: Katolický týdeník č.33, str.16

TÁBOR STARŠÍCH

Letošní starší tábor byl na téma pravěk. Rozdělili nás do čtyř týmů v barvách zelené, žluté, oranžové a hnědé. Zelení se jmenovali Šutráci, hnědí Lovci mamutů, oranžoví Šavlozubí tygři a žlutí Mamutožrouti.

Celotáborovka byla celkem vyrovnaná a tak musely rozhodnout bonusové úkoly. Měli jsme na výběr z: Vodního čtyřboje, Vajíčka v ubrousku, Boje na kladině, Nahazování prutem, Natahování bungee lana a Slovní přestřelky.

Také jsme vyrazili na celodenní výlet na Velký Pařezák, kde jsme přespali pod širákem.

Měli jsme také pár přeпадů. Poprvé nás přeпадl mamut, který na kopci strašně troublel (jediný přeпад, který jsem neprospal ☺), poté divoké slepice, a jedna přeпадávací skupina nás chtěla na-

vštívit třikrát, ale jednou nás před jejich návštěvou shodou náhod zachránil divočák, který je vyhnal na strom.

Celotáborový projekt „Kurník“, který jsme stavěli s pomocí vedoucích a ve kterém jsme chovali slepice, vydržel možná až doteď.

Zažili jsme také spoustu srandy, například při jednom z úkolů dotáhl tým hnědých polorozpadlý kočárek, ve kterém se někteří vozili z kopce do té doby, než se ten kočárek rozpadl úplně.

Děkuji vedoucím za super tábor a už se těším na další rok.

Jakub Mezera

PODĚKOVÁNÍ ANEB JAK TO VIDÍ RODIČE

Červencový večer 1995. Sedíme s Honzou, Karlem a Martinou nad kafičkem s pravou smetanou a chystáme se na další den. K večeri bude rizoto, je potřeba ještě dojít do místního obchůdku pro sýr. Službu v kuchyni mají Ladka s Lenkou. Musíme je tam poslat co nejdříve, protože pak děcka s Honzou a Kájou půjdou na celodenní výlet spojený s cestou za pokladem, kterou jsme nepozorovaně chystali během dneška. Já s Martinou dojedeme na Křemešník autem, abychom nepřišli o poklad, a pak menší děti odvezeme zpátky. Ty starší zvládnou celou cestu. Výborně, plán je hotový. Karel odkudsi vytáhne láhev Svatovavříneckého a pak nad skleničkou probíráme zážitky z dnešního dne, smějeme se politickým glosám Miloška zvaného Mikloško... Najednou ve dveřích stojí Martin: *„Mě bolí hlava a nemůžu usnout.“ „Tak pojď za námi, podíváme se, co by mohlo pomoci. Hurá, Paralen jsme našli, teď ještě ten meduňkový čaj. Nebo chceš radši mléko s medem? Jo, to bude lepší. Je ze statku přímo od krávy, samá smetana. Po něm budeš spát jako telátko.“*

I já si dávám před spaním medové mléko přímo od krávy, aby se mi zdály telecí sny o tom, že si Honzu třeba jednou vezmu, že třeba někdy budeme mít děti a že třeba naše děti budou taky jezdit na tábory.

Červencový večer 2015. Ladka s Lenkou už jsou maminkami, Milošek řečený Mikloško sedí možná někde v parlamentu, Martin třeba zrovna předepisuje Paralen svým pacientům (nebo snad mléko s medem?), Karel i Martina jsou kdovíkdě, no a já mám za manžela Honzu, máme děti a ty děti jezdí na tábory. Ale to už nejsou tábory dělané jen tak na koleně jako za našich časů. To nejsou ledajaké tábory. Tyhle tábory jsou totiž zlatými hřebíky prázdnin. Bez tábora by to ani prázdniny nebyly. Naše děti si prázdniny bez tábora prostě neumí představit. Vůbec se jim nedivím. Vždycky, když je přivádíme na místo srazu, chtěla bych se na

deset dní stát taky dítětem. Doma se přistihuju, že přemýšlím nad tím, jak to ti vedoucí udělají, aby vyletěli do vesmíru. A je ten hvězdný prach opravdu nějak kouzelný? Jak tam to kouzlo dostali a co způsobuje? A na co měli ty pěnové meče? Je uvnitř laser anebo si to děcka provrtají a bude z toho puška? Proč má někdo skafandr a někdo ne? Asi někdo nebude z rakety vystupovat... Fantazie mi pracuje na plné obrátky, když si představím, jak asi může fungovat pás na náboje z toaletních papírů... A nechtějte vidět tu tajnou a soukromou módní přehlídku, když sbírám po domě různé zbytky kožesin a kůží a zkouším se před zrcadlem obléknout jako ONI – táboroví vedoucí z pravěku. A zase u toho přemítám – budou tak chodit oblečení celou dobu? Co když zmoknou? No ale v pravěku přece taky pršelo... Kde seženou mamuta, aby ho mohli ulovit? Nebo budou jenom sběrači? Představou, jak naše děti jedí kořínky, se docela bavím.

Říkám si – proč není nějaký tábor pro dospělé??? Hrozně bych si přála odletět do vesmíru nebo se vrátit do pravěku, mít kolem sebe skvělou partu nadšených vedoucích, kteří mi připraví tajuplné dny, a já se budu budit nedočkavostí, co mě dnes čeká, a pak celý rok vzpomínat a těšit se. Aha, jenže vlastně nemám kdy jet na tábor. No jo, vždyť dospělí vlastně nemají čas. Musí se starat o malické nebo chodit do práce a vydělávat peníze. Nebo studovat, cestovat, bavit se...

Jenže ti naši táboroví vedoucí jsou taky dospělí (a skoro dospělí). A místo, aby chodili do práce, cestovali, bavili se, studovali, oni si v čase svých dovolených a prázdnin udělali čas na naše děti a vyrazili s nimi do vesmíru, do pravěku, do prázdninové říše her, přátelství, radosti, dobrodružství, legrace a svobody.

MOC VÁM ZA TO DĚKUJEME!!!!!!

rodiče Zachovi

PŘEŘÍZNI TO LANO!

Horolezce, který se vydal sám zdolat strmý vrchol, zastihla uprostřed sestupu silná sněhová bouře. Viditelnost se snížila na minimum a téměř mu znemožnila jakýkoliv postup. Bouře neustávala. Snesla se noc. Najednou mu sklouzla noha a již se řítí přes převis do hloubky... Pak ucítil silné trhnutí, lano se napjalo, zapružilo. Zůstal viset v prostoru. Cítil silnou bolest. Nic neviděl, všude kolem byla tma a oslepující vánice. „Pane Bože, prosím tě, pomoz mi...“ opakoval v duchu stále znovu a znovu. Lano, na kterém visel, se s ním houpalo sem a tam uprostřed temnoty.

V tom uslyšel Boží hlas: „Věříš mi?“

„Pane Bože, věřím, jen mi, prosím, pomoz!“

„Dobře! Tak odřízni to lano!“

Horolezec se chytil lana ještě křečovitěji. Ráno, když vyšlo slunce a sněhová bouře utichla,

našli záchranáři bezvládné zmrzlé tělo visící na laně z převisu. Viselo dva metry nad zemí...

Je to příběh, který se nikdy nestal...

Opravdu se ale nestal? Neopakuje se něco podobného v různých obměnách v našich životech poměrně často? A my se křečovitě držíme těch pomyslných lan, o kterých si myslíme, že nám dávají alespoň nějakou jistotu. Ve skutečnosti nedávají vůbec nic. Bůh nám stále opakuje: „Věř mi a pusť se.“ Ale my máme strach se pustit, a tak se držíme a držíme...

Ten příběh je daleko skutečnější, než by se mohlo na první pohled zdát!

z časopisu Milujte se!

Autor: P. Pavel Zahradníček
vybral otec Tomáš

PRÁZDNINOVÉ SETKÁNÍ

Během naší letní dovolené, kterou jsme s rodinou Bambulových trávili v oblasti Českého Švýcarska, jsme si naplánovali návštěvu Šluknova, kde jsme chtěli navštívit P. Pavla Procházku.

V neděli 2. 8. 2015 se tak stalo a my jsme zavítali do šluknovského kostela na nedělní mši svatou. Prostorově rozlehlý kostel byl zaplněn asi třiceti věřícími, z nichž snad ještě polovina nepatřila k místním farníkům. Malé společenství bylo ale velmi srdečné, což se dalo vyčíst z tváří těch, jimž jsme byli představeni jako bývalí farníci P. Procházky. Kázání se neobešlo bez vzpomínek na naše společné cesty na Slovensko, kam jsme jezdili asi před dvaceti lety do romských vesnic.

Po mši svaté jsme byli společně s místními farníky pozváni na farní snídani a poté jsme odjeli do Velkého Šenova, kde jsme byli účastní romských křtin.

Celé dopoledne se neslo v duchu radosti z neočekávaného setkání, a tak nás nemohlo překvapit, že se občas ozvalo zvolání: Haleluja!!! ☺

A abychom tento den i společně zakončili, byli jsme pozváni na večerní grilování na farní zahradě. Naše děti pobíhaly mezi spoustou rajčat, brambor a česneku, což je chloubou vždy čínorodého P. Procházky.

Po těchto společných chvílích jsme museli konstatovat, že nezdolný optimismus, pohostinnost, obrovská energie a neoddiskutovatelná autorita se u P. Procházky s věkem nemění ☺.

Děkujeme.

KZ

ÚŽASNÉ JITTRÓ HRY

JiTTrO hry byly úžasné! Vyhráli jsme celkově 2. místo, 1. byla Růžená. Soutěžilo se v piškvorkách, kalču, další disciplínou byla štafeta, pétanque, kubb, volejbal, nohejbal, kuličky, biblická soutěž a florbal. Florbal nám moc nešel ... Ale v biblické soutěži a kubbu jsme byli první, v kuličkách a pétanqu druží! Za odměnu se dostá-

val koláč. Za 1.místo celý, za 2. místo půlka a za 3. místo čtvrtka.

Všichni jsme byli spokojeni... Aspoň si to myslím ☺.

Těšíme se na další JiTTrO hry!!!

Klárka Zažímalová

ZAPIŠTE SI DO KALENDÁŘE

- 17.10. 10:30 Brno - mše sv. v rámci eucharistického kongresu
- 18.10. 15:00 varhanní koncert u sv. Martina
- 25.10. 1. kolo voleb do farní a ekonomické rady
- 1.11. 2. kolo voleb do farní a ekonomické rady
- 1.11. 15:00 dušičková pobožnost na hřbitově
- 2.11. Památka všech věrných zemřelých
18:00 mše sv. za všechny zemřelé
- 7.11. Svatomartinský turnaj ve floorbale mezi farnostmi
- 8.11. Poutní slavnost sv. Martina
10:00 mše sv. u sv. Martina
18:00 mše sv. u sv. Martina

Od pondělí 9.11. se mění čas večerních bohoslužeb na 17:30!

- 21.11. Luka nad Jihlavou
- děkanátní setkání mládeže
- 28.11. adventní bdění
- téma svatého roku: Boží milosrdenství
- 8.12. Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie - začátek svatého roku

NOVÍ KANOVNÍCI V BRNĚ

Novými kanovníky Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně jmenoval brněnský biskup Vojtěch Cikrle:

- **R. D. Mgr. Ing. Pavla Konzubla, Dr. (*1965)**,
faráře ve farnosti u katedrály sv. Petra a Pavla v Brně a člena Kněžské rady,
- **R. D. Mgr. Romana Kubína (*1973)**,
biskupského delegáta pro pastorační, církevní školství a vzdělávání v brněnské diecézi, člena Kněžské rady a rektora kostela sv. Michala v Brně pověřeného duchovní péčí pro oblast církevní turistiky v brněnské diecézi.

Slavnostní instalace proběhne v brněnské katedrále ve čtvrtek 22. 10. 2015 v 17.30 hodin při mši, které bude předsedat biskup Vojtěch Cikrle.

Brněnská diecéze má dvě kapituly: Královskou stoliční kapitulu sv. Petra a Pavla v Brně, která byla založena 7. března 1296, a Význačnou kolegiální kapitulu u svatého Václava v Mikulově, založenou 22. srpna 1625. „Už po staletí se každé ráno v katedrální kapli na Petrově setkávají kanovníci královské kapituly a kněží z Petrova k modlitbám za celou diecézi a jejího biskupa. A tak si všichni lidé – věřící i nevěřící, mladí i starší, zdraví i nemocní – mohou říct: Dnes se za mne někdo modlí. Mnoho lidí to při vstupu do tohoto prostoru cítí...“ říká brněnský biskup Vojtěch Cikrle.

zdroj: Biskupství brněnské

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Křty

Třešť: Jana Hadravová
Jan Pavel Řezníček
Amalie Anna Mrázková
Anežka Hynková
Vincent František Kníže
Jan Jeroným Josef Václav Brychta

Svatby

Třešť: Jana Antoňová a Lukáš Vrátil

Pohřby

Třešť: Marie Krechlerová
Ludmila Háвовá
Marie Norková

ŽALM 149:3

**Ať chválí tancem Jeho jméno, ať ho opěvují s tamburínou a lyrou.
Boha můžeme chválit, děkovat Mu, poprosit o to,
co máme na srdci nejen ústy, naší myslí, ale i tancem!**

Skrze Biblický tanec se můžeme modlit celým tělem, nemodlí se jen naše ústa, naše mysl, ale gestem nohou, rukou a hlavy se modlí celé naše tělo. Je to taková 3D modlitba. Biblické tance jsou většinou jednoduché kruhové tance složené z kroků a gest, které mají svou hlubší symboliku.

Touto symbolikou se právě liší od jiných tanců. Biblický tanec je radostné vyjádření přítomnosti Boží. Tančí se převážně na zhudebněné žalmy zpívané v hebrejštině, které jsou moc krásné.

Základním krokem u Biblických tanců je krok maim, což v hebrejštině znamená voda, a symbolizuje plynutí vody, plynutí života.

Kroky do středu kruhu jsou kroky ke Zdroji - k Bohu.

Pohupy do stran představují mateřské konejšení, pohupy vpřed a vzad symbolizují otcovskou náruč.

Podupy nohou znamenají vítězství nad zlem a tleskání rukou radost.

Izraelské tance nemají většinou hlubší symboliku jako tance Biblické, ale skrývají v sobě židovský elán a radost.

Biblické i Izraelské tance se tančí pod Otcovským Božím pohledem, který je vždy láskyplný, milostivý a nadějeplný. Proto není potřeba se hlídat, jak u tance vypadám, zda dělám, nebo nedělám chyby... Je to možnost, jak si odpočinout od hodnocení, kritiky a nároků na dokonalost a najít radost ze společně prožitého času.

Biblické tance jsem si poprvé zatančila na duchovním cvičení pro ženy pořádaném komunitou Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce. Natolik se mi a mým kamarádkám tento způsob modlitby zalíbil, že jsme se domluvíly na pravidelném setkávání v Brně, kde jsem dříve bydlela.

S Izraelskými tanci jsem se poprvé seznámila tady v Třešti. Pražská taneční skupina Besamim pořádala v prostorách Středního odborného učiliště několikadenní taneční seminář Machol Čechia s učiteli z Izraele. I tyto lidové izraelské tance se mi a kamarádkám moc zalíbily. Proto jsme i tyto tance zařadily do našich pravidelných tanečně modlitebních setkávání.

Před pár měsíci jsem se přestěhovala do Třeště. Hned jsem si zjišťovala, zda v Třešti nebo v okolí neexistuje nějaké takové taneční společenství, ale žádné jsem nenašla. Tak mě napadlo založit toto společenství i tady. Mám velikou radost, že se to podařilo. S jednou skupinkou se od jara tohoto roku setkáváme pravidelně v Nové Vsi u Batelova a teď nově se budeme scházet i zde v Třešti na faře. Toto setkání bude zaměřené hlavně pro děvčata školního věku. V Nové Vsi se scházejí spíše ženy.

Moc bych si přála, aby tato setkávání všem zúčastněným přinášela radost.

Mgr. Zuzana Hradecká

SETKÁNÍ REDAKTORŮ FARNÍCH ČASOPISŮ

V sobotu 26. 9. 2015 jsme se zúčastnili asi čtyřhodinového setkání redaktorů farních časopisů. Vše začalo mší svatou v katedrále svatých Petra a Pavla v Brně, hlavním celebrantem byl Mons. Vojtěch Cikrle. V kázání k nám mluvil o práci pro farnost, o tom, jak hledat správnou cestu, aby časopis oslovil třeba i ty, kterým se dostane do rukou jen občas. Velmi nás pobavilo přirovnání, v němž se dotknul obsahu časopisů a mluvil o tom, že není dobré, když z časopisu (obrazně řečeno) kape svěcená voda ☺. Na závěr mše svaté otec biskup každého z nás osobně pozdravil podáním ruky a předal nám dárek, malý papežský kříž. Toto osobní setkání bylo pro mne milým překvapením a novinkou. Jistě to všichni vnímali jako velmi vstřícné gesto.

Po mši svaté jsme se přesunuli do prostor brněnského biskupství. Zde na nás čekalo pohostění a především další program, který měl několik částí. První hodina se nesla v duchu uvedení do problematiky práv a zákonů, které souvisejí s vydáváním časopisů. Magistrem Burianem jsme byli upozorněni na možná úskalí při uveřejňování farních časopisů, oběžníků a věstníků na internet, dále hovořil o problematice tiráží, zdůraznil, co je třeba doplnit, jestliže má náš časopis vycházet

pouze pro vnitřní potřeby farnosti. Bylo toho mnoho a většina z nás tak nějak propadala skepsi, když jsme slyšeli, co všechno bychom dle zákonů měli dělat a nečiníme tak třeba i desetiletí... Po doporučeních se pokusíme alespoň nějaké chyby vycpat i my, abychom se nedostali do nějakých nechtěných potíží ☺!

Další část programu byla velmi zajímavá. Dr. Marie Plevová nám přednášela o historii farních časopisů od roku 1919, kdy byl, dle jejich archivu, vydán první časopis, shodou okolností to byl Farní věstník z Telče. V prezentaci jsme měli možnost zhlédnout první strany mnoha farních časopisů až do roku 1949, kdy byly časopisy komunisty zakázány. Ve zmiňovaných letech časopisy vydávali činorodí faráři a kaplani. Obsah byl velmi různorodý, paní Plevová citovala některé pasáže, které se podobaly černé kronice, jindy plameně obhajovaly pravdy víry. Po roce 1949 nastává dlouhá pauza a další časopisy se začínají vydávat po revolučním roce 1989, jejich tvůrci jsou ale většinou už farníci.

Po krátké přestávce, kdy jsme měli možnost nahlédnout do časopisů jiných farností a také si je pro inspiraci odnést domů, následovala třetí část programu. Hostem byl MgA. Štěpán Pospíšil,

který je šéfredaktorem časopisů Tarsicius a jednatelům občanského sdružení vydávajícího časopis IN dívčí svět. Poutavě vyprávěl o práci na časopisech, které se vydávají v poněkud vyšších nákladech než ty naše farní, vyprávěl o snaze uspět na trhu, který nabízí jen to, čím jsou náctiletí v sekularizované společnosti „masírování“. Mluvil velmi otevřeně, vtipně a výtěžně. No, musím konstatovat, že vztyčné body naší práce jsou ale stejné... Během své přednášky vyjádřil přání, že by

rád někdy viděl nějakého ministranta či náctiletou dívku, jak tyto časopisy, kterým věnuje tolik času a práce, čtou ☺. A nad tím se při každém dalším čísle Věžníku zamýšlíme i my a klademe si otázku: „Čte to ještě někdo???“

Děkuji tiskové mluvčí Martině Jandlové za milé setkání, které pro nás zorganizovala. Jistě nikdo z nás nelitoval, že se na setkání vydal.

- KZ -

14. MINISTRANTSKÁ SOUTĚŽ

Se školním rokem skončila čtrnáctá ministrantská soutěž v docházce a chování. A v pátek 26. června proběhlo na konci mše svaté slavnostní vyhlášení nejlepších.

V mladší kategorii do třetí třídy přibyl jeden nový ministrant. (Nový v tom smyslu, že začal ministrovat pravidelně, poprvé a do března naposled u oltáře totiž byl už v neděli 29. 9. 2013.) Během března začal ministrovat Vítek Duchan a myslím si, že rychle zapadl mezi ministranty, zvláště mezi své vrstevníky. Na pátém místě se umístil Prokop Hynk, který získal 108 bodů, což je nejvíce za dobu, kdy ministruje. Tolik bodů by mu stačilo ve třinácté soutěži k zisku stříbrné medaile. Na čtvrtém místě se se ziskem 151 bodů umístil Marek Novák.

Na třetím místě se po dlouhém boji, který trval od února do konce června, umístil Kryštof Zažímal. Získal 194 bodů, což je víc, než kdy získal jeho bratr Ondra. Kryštof byl na začátku soutěže na dovolené s rodinou a tuto bodovou ztrátu už nedohnal a tak ho o pouhé tři body porazil jeho bratranec Vojta Hynk, který získal svoji druhou stříbrnou medaili. Soutěž potřetí v řadě vyhrál Vojta Novák, který podruhé v životě přesáhl magickou hranici dvě stě bodů. Konkrétně vyhrál zlatou medaili se ziskem 204 bodů.

Ve starší kategorii se hned na začátku soutěže odpoutala nejmladší trojice, která nakonec získala medaile. Souboj o čtvrté a páté místo, který ministranti z pochopitelných důvodů nijak zvlášť neprožívali, byl vyrovnaný mezi Adamem, Danem, Petrem a Jakubem Mezerou. Nakonec se na čtvrtém místě umístil Daniel Havlíček a Jakub Mezera se ziskem 57 bodů.

Na třetím místě byl celou soutěž Michael Bambula, který získal 128 bodů. Pro Míšu je to již pátá bronzová medaile. Stříbrnou medaili si vybojoval Ondřej Zažímal se ziskem 152 bodů. A s Míšou si oproti minulé soutěži prohodil pořadí, medaili. Starší kategorii počtvrté v řadě vyhrál František Kolba se ziskem úctyhodných 209 bodů. Což bylo zároveň nejvíce ze všech ministrantů a počtvrté získal více jak dvě stě bodů.

Zlatou medaili za nejvzornějšího ministranta získal Štěpán Dolský. Když jsem poprvé poznal Štěpána, který chodil jako malý do lavice s maminkou, říkal jsem si, snad nezačne brzo ministrovat, protože toho u oltáře v klidu nikdo a nic neudrží. V zápětí ho přivedla maminka do sakristie. Začátky byly pro něho i pro nás starší těžké. Ale nakonec jsme to zvládli. Následně se začal učit ministrantské funkce při mši svaté a dlouhé měsíce trvalo, než se vše naučil a začal zvládat bez vět-

ších a pravidelných chyb. Nespočetněkrát jsem ho opravoval. V letošním roce se vše rychle dočil a už nedělá chyby. Je to ohromný posun oproti jeho začátkům. Zároveň i na ministrantských schůzkách patří mezi nejzornější kluky.

Během tohoto školního pololetí jste v Třešti mohli vidět 36 ministrantů. Samozřejmě některé velmi často, některé jen o svátcích či nedělích.

Jak už jsem oznámil panu faráři krátce po Velikonocích, tak k 26. červnu jsem rezignoval na pozici vedoucího ministranta a zároveň už nebudu dále ministrantem v Třešti. Chtěl bych poděkovat panu faráři a rodičům ministrantů za spolupráci a důvěru, ministrantům a ministrantkám za velkou trpělivost se mnou, ochotným ženám, které ušily desítky kusů ministrantského oblečení, řidičům, kteří nás vozili na různé akce, panu Bohumíru Vrátilovi, který ministrantům vyrobil fotbalovou branku, která bohužel byla během léta 2011 neznámým kým odcizena z fary, a všem ostatním, se kterými jsem spolupracoval.

Na závěr bych chtěl poděkovat rodině za pomoc s ministranty. Zvláště mamce, která vyprala, vyžehlila mnoho praček oblečení, uvařila desítky litrů guláše na turnaje, či napekla nespočetné plechů buchet... A tak bych mohl dále pokračovat.

Josef Kolba

PODĚKOVÁNÍ

Dovolila bych ještě jednou poděkovat Josefovi za čas, který věnoval ministrantům. Jako rodiče jsme vždy věděli, že když naše děti odcházejí či odjíždějí s Josefem, je o ně postaráno, je pro ně připraven program a budeme vždy informováni o tom, co mají mít s sebou a v kolik hodin se nám vrátí domů ☺.

Díky.

*za spokojené rodiče
- KZ -*

Ministrantská soutěž mladší		Celkem
1	Vojtěch Novák	204
2	Vojtěch Hynk	197
3	Kryštof Zažímal	194
4	Marek Novák	151
5	Prokop Hynk	108
6	Štěpán Dolský	89
7	Matouš Trojan	77
8	Martin Cína	76
9	Vítek Duchan	55
Ministrantská soutěž starší		Celkem
1	František Kolba	209
2	Ondřej Zažímal	152
3	Michael Bambula	128
4	Jakub Mezera	57
4	Daniel Havlíček	57
6	Petr Mezera	55
7	Adam Kaňkovský	52
8	Michal Hink	21
9	Luboš Hartl	17
10	Vít Janák	15
11	Jirka Hašek	10
12	David Komín	5
Starší ministranti - nesoutěžící		Celkem
1	Josef Kolba	130
2	Martin Burda	88
3	Vojtěch Havlíček	57
4	Pavel Burda	38
5	Vlastimil Rod	29
6	Martin Salamánek	24
7	Václav Havlík	23
7	Filip Vejmělek	23
9	Martin Trojan	12
10	Jakub Trendl	10
11	Karel Kokejl	9
12	Martin Požár	6
13	Karel Hašek	3
Maximální počet bodů		220

AKTIVITY PRO UPRCHLÍKY V BRNĚNSKÉ DIECÉZI

Často dostávám otázku, co dělá církve (brněnské biskupství) pro uprchlíky? Zjednodušeně se dá říct, že v podobných případech biskupství rovná se charita, protože právě pro sociální oblast brněnské biskupství Diecézní charitu Brno (DCHB) zřídilo, DCHB je takovou viditelnou pomáhající rukou církve. DCHB zřídil brněnský biskup již začátkem devadesátých let minulého století a ta kromě dalších svých činností již 15 let působí v oblasti začleňování cizinců v nouzi tedy i uprchlíků, žadatelů o azyl a následně držitelů mezinárodní ochrany, do naší společnosti. Ing. Oldřich Haičman, ředitel DCHB a moje kolegyně Diana Kosinová, mluvčí DCHB, pro přehled zpracovali v souvislosti s aktuální otázkou uprchlíků následující přehled.

Dlouhodobé aktivity Diecézní charity Brno:

Činnost v Příjímacím středisku Zastávka u Brna pro uprchlíky

- provozování a zásobování humanitárního skladu a šatníku;
- realizace volnočasových aktivit, které napomáhají k smysluplnému trávení času zde pobývajícím lidem - šicí dílna, hudební dílna;
- poradenství při podávání žádostí o azyl.

Poradna pro cizince v nouzi – sociálně-právní poradenství

- provázení procesem podávání žádostí o různé formy povolení pobytu v ČR – pracovní, studijní, mezinárodní ochrany;
- asistence při jednání s cizineckou policií, úřady a dalšími institucemi;
- podpora při vyplňování různých formulářů a žádostí;

- komunikace s úřadem práce, podpora při začleňování na trh práce;
- zajištění tlumočnicků;
- komunikace s pojišťovnami.

Realizace projektů Evropského uprchlického fondu

- podpora v oblasti hledání bydlení a pomoc při vybavování domácností (projekt Integrovat se);
- podpora v oblasti řádné dostupnosti zdravotní péče a zdravotního pojištění (projekt Na Zdraví);
- jednání s úřady;
- podpora při začleňování dětí do škol;
- zprostředkování výuky českého jazyka;
- podpora osvěty veřejnosti v oblasti boje proti xenofobii, rasové nesnášenlivosti a podpora multikulturních aktivit.

V loňském roce DCHB poskytla pomoc při různých formách svých aktivit a služeb téměř 2 000 cizinců v nouzi, z toho třetinu přímo v Příjímacím středisku v Zastávce u Brna.

Současné aktivity Diecézní charity Brno v aktuální uprchlické vlně:

- spolupráce s cizineckou policií v příhraničních evakuačních centrech – zásobování oddělení cizinecké policie základními životními potřebami, výjezd krizového týmu DCHB při záchytu a nabídka psychosociální pomoci;
- aktivizace dobrovolníků a pracovníků na nádražích – rozdávání vody a materiální pomoci;
- vyhlášení finanční a materiální sbírky - dary budou použity v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, v Maďarsku, Srbsku a Makedonii, k dnešnímu dni je na kontě DCHB 475 tis. Kč;

• spolupráce s Charitou Maďarsko – aktivní pomoc v Budapešti a na jihu Maďarska v Röszske.

S ohledem na platnou legislativu v ČR se uprchlíci nemohou volně pohybovat po území ČR, dokud nezískají azyl. Azylová procedura může trvat i několik měsíců, aby byl důkladně posouzen každý individuální případ žadatele o mezinárodní ochranu. Po tuto dobu musí pobývat pouze v přijímacích střediscích pro uprchlíky, kde mají organizovány volnočasové aktivity, není jim umožněna ani práce s minimálním výdělkem. Charita ČR se dlouhodobě snaží vyjednat a docílit zjednodušení azylové procedury.

Česká republika je spíše konzervativní v udělování azylu, proto se ročně počet držitelů mezinárodní ochrany pohybuje v řádu stovek lidí. Pokud však počet žadatelů o azyl ze strany uprchlíků a migrantů vzroste, jsou Charita i ostat-

ní církevní organizace připraveny být maximálně nápomocny nejen při aktivitách v uprchlických střediscích, ale i při hledání případných ubytovacích kapacit v rámci farností a nacházet možnosti a způsoby přijetí těchto lidí do farních společenství a místních komunit. Za tímto účelem Charita ČR také na svém webu zřizuje databázi nabídek pomoci, kde se organizace i jednotlivci mohou registrovat a nabídnout možnosti ubytování.

V současné době Charita již aktivně pomáhá při řešení uprchlické vlny v Evropě, zejména materiální a humanitární pomocí na území ČR ale i v sousedním Maďarsku a Srbsku podporou místních Charit v rámci mezinárodních společenství Caritas.

*Více informací poskytne Diana Kosinová.
zdroj: Biskupství brněnské*

FARŇÁK 2015

V třeštské farnosti se stalo již jakousi tradicí, že v měsíci září probíhá v určenou neděli tzv. FARNÍ DEN nebo-li „FARŇÁK“ (tohle slovo mě napadlo asi hodinu před půlnocí, když spisuji toto pojednání). Je to den plný zážitků - duchovních, kulturních, humorných, divadelních, soutěžních, vzdělávacích, setkávacích, povídacích, stravovacích, hracích, běhacích atd... Aspoň já to tak vnímám ☺! Na farní den se proto vždy těším a o to víc, když vím, že pozvaný HOST bude stát „ZA TO“!

Tentokrát si naše farnost naplánovala tuto událost na neděli 27. září 2015. Každý správný FARŇÁK začíná slavnostní bohoslužbou v kostele sv. Kateřiny, které se zpravidla účastní i pozvaný host, který má promluvu. Letos tomu bylo jinak - host přijel až na přednášku a otec Tomáš se rozkázal něco málo nad svůj každonedělní limit ☺.

Po tomto DUCHOVNÍM občerstvení následoval poměrně rychlý přesun mnoha farní-

ků do místního kulturáku (než jsem sešla z kúru, před kostelem bylo vyliďněno), kde se všichni už zřejmě těšili na GASTRO-ZÁŽITEK v podobě vynikajícího vepřového šniclíku s vydatným bramborovým salátem, navíc s bonusovými cukrářskými výrobky našich farních pekařek – a že toho i letos napekly vskutku požehnaně ☺! Ženy, děkuji Vám!

Po uspokojení těchto fyzických potřeb nastal čas pro SOUTĚŽIVOU chvíli – vypukl boj o NEJCHYTŘEJŠÍHO FARŇÁKA. Vše probíhalo formou testíku (inspirovaného jistou televizní soutěží), jednoduchým kroužkováním písmen A,B, C. Otázky byly zaměřeny na třeštskou farnost a věci kolem ní a podotýkám, že účast v tomto boji nebyla nijak násilná ☺. Hrál pouze, kdo chtěl! Vítežkou na plně čáře se stala farnice paní Kolbová (která snad věděla úplně všechno!), v těsném závěsu za ní pak Pavel Brychta a Lucie Havlíčková. Takže toto jsou teď naše VELKÉ TŘEŠTSKÉ FARNÍ HLAVY, které mají skutečně VELKÝ přehled!

Ještě jednou gratuluji!!! Já jsem byla též vybraná do užšího kola (byť jsem se tomu lehce bránila), ale vědomosti spoluhráčů mě zanedlouho vyřadily bez nároku na odměnu ☺!

K FARNÁKU patří též i KULTURNĚ-DIVADELNÍ počín – tento rok již podruhé ochotně ochotničila herecká dvojice - otec Tomáš a Láda Štrejbar v komediálně-poučném příběhu, volně inspirovaném ruskou pohádkou Mrazík, o tom, „kterak se otec Tomáš na misie do Afriky vydal“. Zprvu mu to na tom kontinentě moc nešlo, za trest se z něj stal šimpanz (nebo co to bylo za opici), a po nápravě mu bylo doporučeno, ať se raději vrátí tam, odkud přišel... Nevím, kdo byl autorem a režisérem celého kusu, ale myslím, že to bylo výborné zpestření nedělního odpoledne a ještě jednou tleskám - bavila jsem se!

Poté přišel čas vyxedpovat děti za zdi kulturního domu, aby se uspokojily i jejich HRACÍ a BĚHACÍ potřeby a dospěláci se mohli plně soustředit na VZDĚLÁVACÍ část celého dne.

Po HUMORNÉM zážitku tedy všichni netrpělivě očekávali příjezd Marka Orko Váchy - římskokatolického kněze, teologa, přírodovědce, pedagoga a spisovatele v jedné osobě, který měl ve své přednášce hovořit na téma „TVŮRCE TVOŘÍ TVŮRCE“. Přednáška P. Marka Váchy pro mě byla především velmi zajímavá a řekla bych též i velmi „plnotučná“ a nedokázala, ani si netroufám, ji nijak tlumočit dál... Kdo neslyšel a má zájem, tak ji prý lze najít na internetových stránkách youtube. Též jsem zapátrala na webu a našla dva Orkovy citáty z jeho dvou knih, které mi skutečně moc pěkně ZNÍ...

„Ježíš říká „nazval jsem vás přáteli“, tedy ne dětmi autoritativního otce a starostlivé matky církve, po kterých se chce především bezpodmínečná poslušnost, následování příkazů, jejichž porušení je přísně trestáno, nýbrž přáteli, spolutvárci, partnery ve stvoření. Možná tedy ani ne Bůh, který připravil tuto vysokou školu, tuto partnerku, tento byt, tuto práci a tento počet dětí, jako spíše Bůh, který mi dá pět hřiven a zamává.“

- z knihy *Neumělcům života*

„Někdy se ptám sám sebe, kolik katolíků nás musí ještě zbýt, abychom jiný způsob žítí své

víry nechápali jako osobní urážku nebo jako urážku Boha a katolické církve. Velmi toužím po církvi, kde bychom na závěr našich disputací šli do kantýny to zalít džusem nebo něčím ostřejším, toužím po církvi hledajících, církvi pokorných, kteří nemyslí, že kdo vidí věci jinak, je hned v prvním kole hereetik.“

- z knihy *Modlitba argentinských nocí*

Po tomto „výživném kuse“ jsem konstatovala, že P. Orko by mohl jezdit do Třeště každým rokem a dávkovat nám tyto přednášky postupně. Otec Tomáš nebyl zásadně proti, tak uvidíme ☺! Tímto de facto SETKÁNÍ farnosti pomalu končilo, mnozí ještě zůstávali a POVÍDALI, jiní se již odebírali domů, jiní poklízeli...

Co říci závěrem???? Asi že se nám ten letošní FARNÁK opět VYVEDL, chtěla bych vytatit VELKOU DĚKOVAČKU všem, kteří se na něm jakýmkoliv způsobem podíleli (a není jich málo!) a já se už teď těším na další ročník 2016!!! ☺.

- JaD -

